

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četr leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četr leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četr leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.
 Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.
 Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Franca Kolmanna hiši „Gledališka stolba“.
 Upravnosti naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Budgetna debata.

(Dalje.)

Mej drugimi govorniki odlikoval se je s svojim mojsternim govorom najbolj poljski poslanec Hausner, o katerem je znano, da akoravno priпадa desnici, si je vendar ohranil precejšnjo osobno samostalnost. In baš zaradi tega je njegov govor še pomenljiveji! Brez klubovega sklepa postavljal je proprio motu mej govornike, zagovarjal desnico, pri tem pa s svojim dovtipom, neusmiljeno ironijo in britkim sarkazmom skozi dve uri tako bičal levičarje, da slednji po pekočih udarcih osupnjeni, nesobdržali niti toliko prisotnosti duha, da bi bili klicali svoje stereotipne „oho!“, temveč da so ga poslanci z obeh strani zbornice, ministri in občinstvo na galerijah z največjo pozornostjo do konca poslušali. Ta od konca do kraja, po vsebinu in obliki dovršeni govor, je preobširen, da bi ga priobčili v celoti, možno nam je navesti le važnejše odstavke, akoravno je težavno i v tem pravo pogoditi, ker je skoro v vsakem stavku kak duhovit izrek, ki upliva z lapidarno silo na čitatelja.

Najprej zagrabil je Hausner znanega Carnerija ter mu z brezozirnim sarkazmom dokazal, da je popolnem po nevrednem na glasu kot filozof, ker v svojem govoru ni navel nič dejanskega, nič prepričavnega proti sedanje vladi in njenim voditeljem, ker je glob in slep za gospodarski razvoj in ker smatra za najvažnejši dogodek v zadnjih dveh letih dovolitev česke zasobne šole v nekem predmestju dunajskem. „Proti umestnosti te šole more se dobiti; a najpripravniji pojem o pravici in svobodi govori za to, da se mora v pravnej državi dati tako dovoljenje in tako daleč je prišlo pri našej opoziciji z zatajevanjem vsakega pravičnega čuta, da ni niti jednega gospoda na levici, ki bi izprevidel in pripoznal, da imamo v tej českej zasobnej šoli jed-

nak slučaj, kakor v osnovah nemškega Schulvereina, kateri na vso sapo hvalisajo in dičijo. Kako žalosten je ta nedostatek uživšenega misljenja v primeri z osnovno poljske ljudske šole v Batignolles-u pri Parizu l. 1831! Ondi se je ne za priprosto, koristno in skromno delavsko prebivalstvo, ondi se je za otroke vojakov revolucionarne vojske, kateri so se deloma morali vzdržavati, ki so izvili sitnosti in sitne konflikte z vnanjimi vladami, dovolila šola, katerej so dohajali tudi francoski doneški in vendar ni bilo niti jednega Francoza, ki bi bil govoril o krvici in nevarnosti. Še manj pa bi se bil našel Francoz, ali celo filozofično naobražen um, ki bi bil v tako neznatnej zadevi tako nečuvno zlorabil najbolj patetične besede, ter govoril o atentati na nemštvo in o vbadanji v srce države“.

Potem na drobno, skoro stavek za stavkom razdira ves Carnerijev govor, dokazivajoč, da mu ne dostaje logike in opravičenosti jadikovanja o preziranji Nemcev, ki imajo pod sedanjo vlado še $\frac{3}{4}$ vseh visokih in uplivnih služeb v svojih rokah, kajih jezik se govori v vseh osrednjih uradih, pri dvoru, v parlamentu, v vojaških krogih.

Ko ga je na dalje zaradi navedenega dvogovora mej Přemyslom Ottokarjem in grofom Taaffejem jako dovtipno po prstih okrcal, ter mu zavrnil njegove radomontade, poprime se stavka, v katerem je Carneri trdil, da opozicija imponira po svoji visokej naravnej resnobi in opomni levičarje, da treba da kdo drugi izreče tako sodbo ne pa sami, da prednosti in kreposti nihče sam na sebi ne more hvaliti, konstatovati in čutiti, da bi se Carneri gotovo nikdar ne bil popel do gorostasne trditve, da se je baš pod sedanjo vlado obelodanila nečuvna korupcija, ko bi se bil spominal stokrat in skozi deset let levičarjem očitanega „šviudelna“ in one katastrofe l. 1860, ki je končala s samomorom dveh najvišjih dostojanstvenikov.

Rezdejavši vse ničeve trditve in logične skoke Wildhauškega graščaka, obrnil se je k govoru poslanca dra. Magga, ki je z veseljem pozdravljal izgled o Švicariji, deželi svobode in prosvete, ter pravi:

„Jaz popolnem podpišem ta izrek in blagoslovil bi dan, kadar bi naši velečastni gospodje protivniki tako mislili, čutili in ravnali, kakor Švicarji, nemški Švicarji, ki so malonemški ostali, ki so Nemci v navadah, v običajih, v jeziku, ki bogaté nemško literaturo s svojimi proizvodi, ki se pa vendar čutijo le Švicarje in ne identificirajo z nemško državo, kateri, akoravno jih je dva milijona, se nasproti 800.000 francoski in italijanski govorečim Švicarjem, niso niti za trenutek premisljali, priznavati njim popolno ravnoopravnost, ki si tega ne štejejo v zaslugo, katerim se to zdi samo po sebi umevno, kakor zrak, ki ga dihajo. No, pomislite gospoda — pogledite v gotajski almanah — zdaj so slučajno zvezni predsednik, podpredsednik in predsednik narodnega sveta francoski govoreči Švicarji. Mislite si trenutek, da bi se kaj jednacega pripetilo v Avstriji in mislite si vik in krik, ki bi nastal od Bielica do Breganca, pa od Aussiga do Žiža“.

Naštevaje in zvracače neresnične in nepodprte trditve dra. Magga in Mengerja, peča se potem z narodno-gospodarskim položjem in dokaže, da se je z letom 1881. obrnilo na bolje, kajti vnanja trgovina Avstrije pomnožila se je tako močno, da je za tretjino višja, nego italijanska, da skoro vnanjo trgovino Rusije presegla.

(Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 6. marca.

Danes ima gospodsko zbornico zopet svoje zborovanje. Na dnevnem redu je: poročilo budgetnega odseka o cesarski naredbi s 26. sep-

LISTEK.

Junak našega časa.

(Roman M. Lermontova posl. J. P.)

Pečorinov dnevnik.

II.

Knežna Mary.

22. junija.

(Dalje.)

A če bo brala kedaj kaka ženska te zapiske? — „obrekovanje“, zakričala bo nevoljna.

Od kar pišejo pesniki in jih čitajo ženske (za kar jim najiskrenje hvala!), so jih že tolkokrat nazvali angelje, da že res verjamejo v svojem duševnem uboštvu tem komplimentom, a ne pomislico, da so povzdigovali ravno isti pesniki Nerona v pol boga . . .

Malo se spodobi meni govoriti o njih tako hubno — meni, ki nesem ničesar razen njih ljubil na svetu — meni, ki sem bil vselej pripravljen žrtvovati jim svoj mir, častoljubje, življenje . . . A jaz še nikdar, tudi ne v jezi, kadar je bilo žaljeno moje samoljubje, nesem skušal raztrgati magično za-

grinjalo, skozi katero vidi samo najbolj vajeno oko. Vse kar govorim je le posledica —

Uma holodnih nabljudenij,
I srca gorestnih zamet.

Ženske morale bi samo želeti, da bi jih tako dobro pozvali vsi moški kakor jaz, kajti ljubim jih še dvakrat bolj, odkar poznam njih slabosti, in se jih ne bojim.

Prav imel je Werner, ko je primerjal ženske začaranemu gozdu, o katerem pripoveduje Tasso v svojem „Osvobojenem Jeruzalem“. „Ko ustopiš,“ pravi, „obsujejo te od vseh strani pošasti, da te Bog obvaruj: dolžnost, predrznost, priličje, javno mnenje, zaničevanje, preziranje . . . a ne oziroma se, pogumno stopaj dalje, in kmalu poskrijo se te pošasti in odkrije se tiha in svitla poljana, sredi katere cvete zelena mirta. A gorje ti! če ti prehitro upade srce, in se obrneš nazaj.“

24. junija.

Današnji dan imel je mnogo znamenitih dogodkov. Tri vrste od Kislovodskega blizu vodotoča Podkumovega, je skala, ki se imenuje Koljco; to so vrata, sezidane od prirode; stojé na visokem

holmu, in skoz nje posije zvečer solnce s svojimi poslednjimi žarki. Mnogobrojno društvo odšlo je tukaj gledat začod solnca skoz te kamnate vrata. Nikdo izmej naš pa ni v resnici mislil na solnce. Jaz jezdil sem poleg knežne, na potu domov moral sem prebresti Podkumek. Gorske reke tudi najmanjje so zelo nevarne, zlasti, ker se vedno spreminja njih struga, kjer bil je včeraj kamen, tam je danes jarek in narobe. Prijel sem knežinega konja za uzdo in peljal ga v vodo, ki je segala komaj do kolen; počasi smo se pomikali čez vodo. Kadar jezdimo čez hitre reke, ne smemo gledati v vodo, če ne zvrsti se nam v glavi. Pozabil sem povedati to knežni.

Bila sva že na sredi, kjer teče voda najhitrejše, ko je začela omahovati na sedlu. „Meni je slabo,“ rekla je z zamolklim glasom. Jaz sem se nagnil k njej, in obvil svojo roko okrog njenega života.

— Po konci glejte! pošepetal sem jej na uho: — to ni nič, ne bojte se, jaz sem pri vas.

Bilo je bolje; hotela se je oprostiti moje roke, a jaz sem še krepkejše prijel njen nežni život; moje lice dotikal se je skoraj njenega lica, ki je bilo žareče, kakor ogenj.

tembra 1882., zadevajočo državno podporo za vsled povodne unesrečene v Tirolah in Koroškej; drugo čitanje postave o državnih podporah za Koroško vsled povodnij l. 1882.; poročilo budgetnega odseka o cesarski naredbi s 30. oktobra 1882., zadevajočo podporo poplavljenim krajem Tirolske iz državnega zaklada; drugo čitanje postave o državnej podpori za Tirole; drugo čitanje postave, glede daljnega državnega doneska k troškom urejenja reke Adiže od Gmunda do Masetta; drugo čitanje postave, zadevajoče prinos državnega zaklada k troškom urejenja reke Mure na Štajerskem; drugo čitanje postave o pristojnosti oblastej pri prestopkih krošnjarske postave; poročila gospodarskega in političnega odseka o došlih prošnjah.

Ogersko ministerstvo Najvišjega dvora napisalo je cislitvanskemu ministerstvu za notranje zadeve, da zaradi vedno naraščajočih poslov ne more več opravljati in oskrbovati prestav ogerskih ulog, katere se določajo avstrijskim političnim oblastnim ter da bodo to posredovanje, da se ne zavira upravni tek, opravljalo samo še do 1. aprila l. Torej se je okrajinom glavarstvom z okrožnicami začelo, da imajo poslej po primernem načinu sami skrbeti za prelaganje rečnih dopisov.

Vznanje države.

Iz Petograda poroča se „Pol. Corr.“, da se bodo glede sočestovanja tujih dvorov pri carjevem kronanju, katero se bodo vršili zadnji meseci maja, obdržali jednaki red, kakor je bil za kronanje carja Aleksandra II l. 1856, cesarice angleške Viktorije in cesarja avstrijskega ob priliku njegovega kronanja ogerskim kraljem. V vseh teh slučajih odredila so se izredna poslanstva, načelu njim imenitne osebe; tako je bil poslen v Moskvo iz Angleške lord Granville, iz Avstro-Ogerske Ezterházy in iz Francoske duc de Morny. — Odločno sta se doslej izjavila, da prideta, knez Nikita Črnogorski in pa vojvoda Montpensierški. Skorogotovo je, da se bodo baš dodelana cerkev Izveličarja v Moskvi blagoslovila ob priliku navzočnosti carjeve, kakih štirinajst dnj po njega maziljeni — Ruska vlada je baje vlastim prijateljski naznana, da se bodo pred carjevim kronanjem še vršila in dognala važna pravda o nihilistih.

V nižjej zbornici angleških poslancev izjavil je Childers pri posvetovanju o naknadnem kreditu za egiptsko ekspedicijo, da presegajo izdatki tekočega finančnega leta z uračunanim naknadnim kreditom dohodek za 16 milijonov, da pa so se dohodi sedaj povečali in je upati, da bodo dohodi proračun presegli za 500.000 do 750.000 funtov šterlingov. — Nasvet, da se ima povodom egiptsko ekspedicijo k troškom Indije pripomoči s 500.000 strlg., vzprejme se brez ugovora. — Na dalje je vzprejela zbornica po triurnej debati predlog O' Shaughnessy-ja, da se ima v Irskej upeljati princip šolskega moranja. V teku debate glasoval je Trevelyan za ta predlog, a dejal ob jednem, da je nemogoče dolični načrt predložiti pred prihodnjim zasedanjem.

Veliko pozornost in veselje vzbudilo je na Angleškem zaseženje osnovatelja in načelnika irske lige morilcev, „Irish Invincibles“, Johna Walsh-a, katero se je zvršilo v Havru. Walsh bival je nekaj dnj v Rochdal-u in ko je od tam odšel, zapustivši svojo prtljago, naznanih se je to policiji, ki je našla v kovčagu vse dopisovanje med Byrnejem in Walsh-om. Iz teh pisem se razvidi,

— Kaj delate z menoj? Moj Bog!

Jaz se nesem zmenil za njen trepet, in neno razburjenost, moje ustne dotaknile so se njenih lic; zatrepetala je, a spregovorila ni ničesar, jezdila sva zadaj; tedaj ni videl nikdo. Ko smo prišli na breg, so vsi pognali konje v dir. Knežna pridržala je svojega konja: in jaz ostal sem poleg nje; jasno je bilo, da jo je vznemirjevalo moje molčanje; a jaz sem se zaklel ne spregovoriti niti besedice. Hotel sem videti, kako se bo izmotala iz tega trudapolnega položaja.

— Vi me ali zaničujete, ali pa jako ljubite! rekla je naposled s potrtim glasom. — Morda se le norčujete z menoj, in hočete le vznemiriti moje srce — potem bi me pa pustili . . . To bi bilo tako podlo in nesramno, da kaj tacega od vas še misliti ne morem . . . Kaj ne, pristavila je zaupljivim in mehkim glasom, da na meni ni nič tacega, kar bi vi spoštovati ne mogli . . . samo odgovorite mi, rada bi čula vaš glas . . .

Poslednje besedice govorila je s tako žensko nepotrežljivostjo, da sem se nehotě nasmehnil; k sreči začenjalo se je mračiti . . . Jaz nesem ničesar odgovoril.

da je imel vsaki ud te družbe številko, katera je bila upisana v amerikanski matici. Spoznavali so se družabniki s temi-le besedami: „Jaz še vedno slabo spavam“; na to odgovor: „Tudi jaz ležim na kamjenju“. Načelnik družbe zval se je „broj prvi“. Pri ujetniku našla se je tudi avtentična slika tega načelnika. Walsh bil je prijet baš v tem trenutku, ko je kupoval biljet, da bi potoval v Pariz, kjer se je imel sestati eksekutivni komite.

Dopisi.

Iz Gorice 3. marca. [Izv. dop.] Da bi Gorica za družimi slovenski mesti ne zaostala, dobili smo i mi časnikarskega butelja. Ta nebodigatreba začel je že v svoji drugi številki brez nikakega pova Slovence strastno napadati ter jim v mestu vsako pravico odrekati razen one, da smejo ista bremena nositi, kakor Italijani. Slovenci so v mestu, tako modruje novi list, le gosti; se ve da ne velja to načelo za vse Slovence, temveč le za one, kateri so značajni dovolj, da lastne matere ne zatajijo. Ako pa bi se nahajal v mestu kakšen „Čuk“ iz slovenskega Gargara, ali kakšen drugi gospič iz slovenskega Tolmina ili Krasa, kateri lastni materi v obraz blijuje, onda ima tak gospod ne le pravico pravega meščana, temveč sposoben je tudi za mestnega očeta in se tudi voli v mestni zbor. Slovenec v Gorici, kateri ne izda svojega rodu, ne more po načelih našega modrijana nikdar postati meščan; ta pravica je le jedina vlast pritepenih Karnjelov in iz blažene Italije došlih inostrancev ali pa renegatov. In tak listič zahteva zase pridevek „liberalen!“ — Listič zaganjal se je dalje v dra. Tonklija, ker je zahteval za Primorje narodne šole. Razlagal je svojim vernim, katerih je pa — kakor čujemo — prav pičlo število, da Slovenci hočejo v Gorici le slovenske srednje šole in da bodo morali italijanski otroci slovensko gimnazijo in realko obiskovati. „Liberalni“ listič delal se je vsled tega tako vznemirjenega in zahteval, da naj naše srednje šole rabi ostanejo nemške, ker nemški jezik je kulturni jezik itd. Na tem petji pa so še goriški mirneje misleči Italijani ptička spoznali. Prejšnja govorica, da je list podprt in vzdrževan od neke tukajšnje bogate nemške hiše in njenih privržencev, z namenom, da bi Slovence in Italijane dražil ter da bi se ti za kravo prepirali, Nemci pa molzli, postajala je vsled tega vedno gostejša in verjetnejša. In istinitost, da so deluje pri listu židkinja, katere soprog je uradnik imenovane firme, ni primerna, da bi ono sumničenje uničila, isto tako ne nevidna nit, katera veže liberalnega „Corriere“ in liberalno tetko „Tr. Ztg.“. Toda man merkte die Absicht und ward verstimmt in list je brez pravega povoda v zadnji številki prinesel peticijo goriškega deželnega zabora za vpeljavo slovenskega in italijanskega kot učnega jezika v tukajšnje srednje šole. Novorojenec je, kakor se iz tega razvidi, krepke postave, ker dela, še le par mesecev star, take „saltomortale“, ne da bi mu to

kaj škodovalo. Kakšne simpatije da goji do Slovencev, razvidi se lahko tudi iz tega, da se hodi poučevat v graško tetko „Tagespost“ o našem slovstvu. Čudno, da ni še na ljubljanskega buteljna, na celjsko „Deutsche Wacht“ ali koroške „Freie Stimmen“ naletel ter se pri teh kolegih o Slovencih in njihovem slovstvu informiral. Vsakako pa mu prav toplo priporočamo te duševne in politične sorodnike, posebno ob času politične suše mu bodo imenovani bratje iz marsikatere zadrge pomagali. To mu moramo temveč priporočati, ker je postala tržaška tetka tako suhoparna, da nezadostuje najpohlevnejšemu in zvestejšemu naročniku niti za zajtrk.

Kljudu temu strastnemu sovraštu Slovencev in deloma prav zaradi tega postaja narodno življenje v Gorici in na Goriškem vedno živahnejše. Veselic, katerih je naša Čitalnica letos lepo število priredila, udeležuje se letos toliko občinstva, kakor že dolgo ne poprej; število društvenikov društva sv. Mohora narašča od dne do dne, da je veselje; le v Prvaški občini n. pr. se je vpisalo letos v to društvo 70 osob mimo 26, ki so bile lani vpisane. Tudi osnovalni odbor „Goriške ljudske posojilnice“ je že vse potrebne korake učinil, da prične zavod svoje delovanje 16. t. m., ako ne bodo nepričakovani zaprek. Imenovani odbor je vložil namreč že 1. t. m. prošnjo pri tukajšnji c. kr. okrajni kot trgovinski sodniji, da vpiše omenjeno posojilnico v trgovinski register. V teku prihodnjega tedna nadejamo se rešitve te prošnje in potem bodo začelo društvo takoj svoje poslovanje. Prosimo torej vse rodoljube, da se oglasijo pri predsedniku dr. Nikolaju Tonkliji zaradi ulog. Vzprejemali se bodo deleži po 100 in po 10 gld.

X.

Petindvajsetletnica gospoda Andreja Praprotnika.

(Konec.)

Došli so naslednji telegrami, uvrščeni po času svojega dohoda:

Krško. — Slava in še mnogo let kličemo prvaku slovenskih učiteljev k petindvajsetletnici.

Bezljaj. Ravnikar. Valenta.

M. Kokalj, c. kr. brzjavni uradnik.

Zagreb. — Svečaru Praprotniku želimo doživeti i drugi jubilej na dobrobit učiteljstva a slavu slovenskoga naroda.

Učitelji vježbanice:

Cugšvert, Hajbinjak, Kobali, Matos.

Reichenburg. — Zaradi bolehnosti zadržan, čestitam prisrčno uzornemu slovenskemu pedagogu — značajniku. Ozir na preteklost n. j. Vam bo sladko krepčilo za bodočnost! Čestilcem kolegjalni pozdrav!

Jamšek.

Dunaj. — Slovenskemu narodu, slovenskemu učitelju, slovenskemu jubilaru in slovenskemu učetu čestita ponosni sin Lovro.

— Vi molčite? nadaljevala je: morda hočete, da bi jaz vam povedala prva, da vas ljubim.

Molčal sem.

— Ali hočete to? nadaljevala je, hitro obrnivši se k meni . . . V njenem glasu razodevala se je nekaj posebna odločnost . . .

— Zakaj? odgovoril sem in zmajal z ramami.

Udarila je z bičem svojega konja, in v ta hip oddirjala po ozkej in nevarnej poti; jezdila je tako hitro, da sem jo še le dohitel, ko se je že pridružila ostalej družbi. Prav do doma je ona vedno govorila in se smejala. V njenem živem in veseljem giblji bilo je nekaj pretresujočega, mene ni nič pogledala. Vsi so opazili to nenavadno veselost. Njena mati radovala se je v srci, da je videla svojo hčer tako veselo; a vendar to ni bilo druzega, kakor prosta razdraženost živcev; po noči pa ne bo mogla spati, in se bo jokala. Ta misel napravlja mi neizmerno veselje: v takih trenutkih razumemo lahko vampira . . . A vendar slovim za dobrega dečka, in trudim se, ohraniti to ime!

Ko smo zlezli s konj, odšle so dame k knežnji; jaz sem pa bil jako razburjen, zato oddirjal sem v gore, da preženem misli, ki so mi rojile po

glavi . . . Bilo je tiho in hladno. Luna je izhajala izza temnih gora. Vsak korak mojega nepodkovanega konja razlegal se je zamoklo v globokej nočnej tišini: pri vodopadu napojil sem svojega konja, in potegnil sem v se dva pota svežega zraka južne noči potem sem se pa obrnil domov. Jahal sem skoz vas. Luč po oknih so pogasle, in razlegal se je stražni klic stražnikov na trdnjavskih nasipih in kozakov po okolišnih stražnicah . . .

V jednej hiši na kraji propada zagledal sem luč in zasišal sem silen krik in šum, in sklepal sem, da mora biti kaka večja tovaršija. Tiho sem se splazil k oknu, ker podoknice neso bile trdno zaprte, videl sem pivce in čul vsako besedo. Govorili so o meni.

Dragonski stotnik, že precej vinen udaril je močno ob mizo.

— Gospoda! rekel je, komu je to podobno. Pečorinu že moramo drugo pokazati! Ti petogradski gizdalini delajo povsod zdražbe, dokler jo ne dobé po nosu. Domišljuje se, da sam on pozna svet, ker nosi vedno čiste rokavice in osnažene škornje

— In to zaničljivo smehljanje! Prepričan sem

Šmarje. — Presrečno čestitko k petindvajsetletnici! Živel na mnogaja leta!

Pri zborovanji učiteljev šmarijskega in rogačkega okraja.

Idrija. — Mnogočaslužnemu gosp. Andreju Praprotniku, starosti narodnih učiteljev, kličemo: Slava! Bog ohrani vrlega sotrudnika še mnogo let!

Učiteljstvo Idrije.

Celje. — Zbrsno celjsko učiteljsko društvo imenovalo Vas je danes častnim članom. — Čestitamo k petindvajsetletnici! Slava!

Društvo.

Rakek. — Neomahljivemu narodnjaku, zasužnemu pisatelju, umnemu voditelju, vzglednemu možu, mnogaja leta na čast nam, na korist narodu slovenskemu!

Poženel, Drmelj, Benedek, Resman, Sebenikar.

Kranj. — Mnogo let Vas Bog ohrani, šoli in domovini! **Stanonik, Režek, Pezdič.**

Idrija. — K znamenitej petindvajset- oziroma petintridesetletnici Ti čestitamo iz celega srca moja ženka Albina, svakinja Sofija in Tvoj stari prijatelj

Valentin Treven.

Zagreb. — Živilo vodja slovenskega učiteljstva! Delaj hrabro, postojano do popolne zmage prave narodne šole. **Ljudevit Tomšič.**

Zagreb. — Velezaslužnemu učitelju slovenskemu, piscu in uredniku „Učit. Tovariša“ kličem srdačni živilo! Živilo svjestno slovensko učiteljstvo! Živilo slovenski narod!

Modec, urednik „Napredaka“.

Žužemberk. — Neustrašenemu prvoribitelju v prospeku narodne šole kliče prisrčen živilo **učiteljstvo Žužemberk.**

Nadalje došlo je od visokorodnega gospoda deželnega predsednika pismeno čestitanje: „Srčno čestitam k petindvajsetletnici! —

Slavni c. kr. mestni šolski svet poslal je sledeče pismo:

Blagorodni gospod!

Danes, blagorodni gospod, obhajate petindvajsetletnico svojega uspešnega službovanja kot mestni učitelj. Pri tej priliki vam bodo dohajala srčna, iz hvaležnosti izvirajoča voščila od strani onih, pri katerih ste tekom četrststoletja neutrudni v ljubezni do mladina sejali seme omike, ki je iz njega dozorel sad srečnega življenja.

Dohajala Vam bodo voščila mestnih učiteljev in Vaših tovaršev v obče, voščila priateljev in čestlcev, voščila starišev, ki so Vam zaupno izročali odgojo svojih otrok.

Vsled soglasno vzprejetega sklepa z dne 20. februarja t. l. se pridružuje tem voščilom tudi c. kr. mestni šolski svet in se iskreno veseli, da ima priliko, danes častno pripoznati Vaše velike zasluge za izobraževanje in odgojo mestne šolske mladine v preteklih petindvajsetih letih, ob jednem pa

da je on strahopetnež — prestrašil bi se vsake muhe.

— Jaz sem ravno teh mislij, rekel je Grušnicki. Pravil sem mu že take, ko bil bi kdo drugi, pobil bi me bil na mestu, a Pečorin žbrnil je vse za šalo. Jaz ga nesem pozval na dvoboj, ker to storiti bil bi moral on; a se ni upal.

— Grušnicki je jezen nanj, ker mu je preuzel knežno, rekel je nekdo.

— Kaj še pride vam na um! Res sem malo dvorjanil knežni, a sem kmalu jo pustil, kajti ženiti se ne mislim, zapeljati deklico se pa ne strinja z mojo častjo.

— Jaz zagotovim vam, da je on pravi strahopetec, Pečorin namreč, a ne Grušnicki — Grušnicki je pa pravi korenjak, poleg tega je pa še moj prijatelj, rekel je dragonski stotnik.

— Gospoda! tukaj tedaj nikdo ne drži ž njim? Ali kdo? tembolje, ali hočete poskusiti njegovo hrabrost? Imeli bomo še zabavo . . .

— Da hočemo, ali kako?

(Dalje prih.)

tudi hvaležno spominati se izrednih zaslug, ki ste si jih za svojega učiteljevanja za šolstvo sploh pridobili po mnogostranskem, trudoljubnem svojem delovanju.

Zavest vselej in povsodi storjene dolžnosti Vam bodi najslaje plačilo Vašega šolniškega prizadevanja, dobrotni Bog pa naj Vas, blagorodni gospod, ohrani čilim na duhu in telesu še mnoga leta!

C. kr. mestni šolski svet v Ljubljani,
dne 1. marca 1883.

Prvosednik: Grasselli.

Opravljujoči odbor „hrvatskoga pedagogijsko-književnega sabora“ počastil je g. And. Praprotnika z naslednjo čestitko:

Velevcenjeni gospodine!

Danas slavite dvadesetpet-godišnjicu svoga revnoga i uspešnoga učiteljevanja u bieloj Ljubljani. S mnogobrojnim Vašimi prijatelji, koji se tamu da-najnjomu znamenitomu danu raduju, veseli se od srca i hrvatski pedagogijsko-književni sabor. On u Vami poštuje ne samo jednoga od svojih najdičnijih članova, nego i jednoga od najzaslužnijih učitelja bratimskoga naroda, začetnika i budioča zvanične i domorodne svesti u slovenskom učiteljstvu ter prijatelja i njegovaoca ljubavi i slove izmedju učiteljstva hrvatskoga i slovenskoga.

Kao takov primite uvjerenje, da se ovaj sabor svesrdno raduje, što Vam je Bog dao doživjeti čiloma i zdravoma taj veseli dan. Šaljuć Vam pak bratinski pozdrav iz hrvatskoga glavnoga grada, želi Vam podjedno ovaj sabor, da njemu još mnoge godine članovali, a slovenskomu narodu još mnoge godine užgajali napredan, uman i rodoljubiv narastaj, koji da bude na diku i slavu svomu narodu, a na ponos našemu dičnomu Andri Praprotniku, komu iz dubljine srca kličemo: Živilo!

Iz sjednice upravljujućega odbora hrvatskoga pedagogijsko-književnega sabora.

V Zagrebu 24. veljače 1883.

Predsjednik:

Iv. Filipović.

Tajnik:

Milan Kobali.

Umevno je samo ob sebi, da so čestitke gospoda deželnega predsednika, sl. c. kr. mestnega šolskega sveta in „hrvatskoga pedagogijsko-književnega sabora“ vzbudile neizmerno odobravanje. Hrvatom se je telegrafično odzdravilo.

Preobširno pa bi bilo, ako bi navedli vse zasebne liste, katere je prejel gospod slavljenec. Zadostuje naj samo nekoliko imen in istina, da je vsak pozdrav posebej poveličal občno radost slavnostnega dneva. Čestitali so:

Bl. g. Peter Grasselli — Ljubljana; rodbina Bleiweis Trsteniška — Ljubljana; prof. Marn — Ljubljana; gospe Felicitas Kokalj, Matilda Razinger, Irma Stegnar, Ivana Tomšič — Ljubljana; nadalje gospodje: Arko — Sodrašica; Dimnik — Postojna; Jekovec — Ljubno; Kine — Logatec; Lenček, Mandeljc, Žvagen, Pipan, Strle — Stari Trg; Medic — Leskovec; Mesner — Komenda; Okorn — Trnovo; Poženel — Unec; Rant — Prem; Saje, župnik — Št. Jarnej; Šest — Radeče pri Zid. M.: učiteljstvo v Št. Juriju na j. ž.; Uranič — Št. Rupert; Zarnik — Trnovo; in še mnogo drugih.

Ponavljamo: Slovensko učiteljstvo pokazalo je z nova krepki in neupoglivi svoj značaj, pokazalo ob jednem, kako zna čestiti zasluzne svoje može ter sklepamo skromni le-ta popis s srčno željo, da bi dobrotno nebo dalо gospodu Andreju Praprotniku učakati še petdesetletnico uspešnega in uzornego delovanja na težavnem učiteljskem polju! . . .

Domače stvari.

— (Slovenski pevci) pojo jutri zvečer v gostilnici pri „Bierquelle“.

— (Slovensko gledališče.) Včerajšnja predstava naznanila se je nekoliko prepozno in ker je bila vrhu tega v ponedeljek, bila je le srednje obiskana. Prva igra „Marcel“, drama v jednem dejanju, že po tem naslovu pove, da ne treba prevelikih nad. Gospod Danilo (Valgrand) prizadeval si je vzdržati to igro na površji, v čemer so ga podpirali g. Gorazd, g. Nigrinova in Petrinska, a

pravega uspeha ni bilo. Druga igra „Jedina hči“ vesela igra v 2. dejanjih, poljski spisal grof Aleksander Fedro, poslovenil V. Eržen, ima mnogo komičnih prizrov, in čeravno prisiljeno, vendar jako živahno dejanje. Predstavljal se je povoljno, akoravno je bilo opaziti, da se nekateri izmej gospodov preveč zanašajo na svojo gledališko routino in šepetalca, z drugo besedo, da se svojih ulog preveč površno uče. Prav dobro igrale so gospice Vrtnikova, Nigrinova, Zvonarjeva in Zora, izmej gospodov pa Kocelj, Gorazd, Danilo, Samovič in Bonač. Gospod Samovič zlasti predstavljal je slugo Baltazarja prav humoristično, pri g. Bonacu pa je nekoliko motilo to, da bi po svojej ulogi moral predstavljati debeluha, k čemer pa mu nedostaje glavnega pogoja akoravno mu sicer radi priznavamo nadarjenost in že viden napredok. Kot nova moč nastopila je gosp. Grajska, a njena uloga bila je preneznatna, da bi izrekli svoje mnenje. Konečno usojamo si še opazko, da nekateri izmej predstavljajočih gospic vsaj po našem mnenju po nepotrebnem lepotičijo svoja itak še zorna lica in da zlasti preveč rudečine uporabljam. Skupni utis druge igre bil je povoljen. Nadejamo se, da bodo skoro imeli priliko, videti naše dramatično društvo zopet v tako izvrstnej predstavi, kakor je bila „Nasledki skrivnostne prisegе“.

— (Izpred porotnega sodišča.) Hudodelstva uboja zatožen je bil včeraj dopoludne 28 let stari kmetski fant Jarnej Dolinar. 8. januvarja t. l. prišel je v gostilnico v Sučni in se tam počel šaliti z neznanim beračem kateremu je tudi žganje izplil. Berač je zaradi tega zabavljal, na kar je začetenec stekel iz gostilne in prišel nazaj v jednej roki z gajžlenikom v drugej s polenom. Najprvo udaril je berača s koprivovcem po glavi, potem pa še s polenom s tako močjo, da se je takoj v nezavesti zgrudil in drugi dan umrl. Zatoženec sicer ne taji zvršenega dejanja, pa se izgovarja, da je bil pijan, da ni vedel kaj dela, kar pa priče zanikajo. Sodišče ga obsodi na štirileta teške ječe, poostrene vsak mesec s postom.

— (Razpisana) je učiteljska služba na trirazredni ljudski šoli v Srednji Vasi v Kočevji. Letna plača 400 gld. Prošnje do 15. aprila t. l. na okrajni šolski svet v Kočevji.

— (Poštne hranilnice) so počenši od 1. dne t. m. otvorene pri naslednjih c. kr. poštnih uradih: Na Goriškem, v Trstu in v Istri: Oglej, Skedenj, Buje, Komen, Vodnjan, Divača (kolodvor), Dornberg, Grahovo, Kobarid, Kostanjevica, Lovrana, Trg, (Monfalcone), Nabrežina (kolodvor), Permani, Prosek, Kviško, Sv. Ivan pri Trstu, Sv. Lucija, Ročinj, Tolmin. Na Štajerskem: Loče, Podsreda, Podčetrtek, Maribor (kolodvor). Na Kranjskem: Stari trg pri Loži, Jesenice, Banjolka, Polhovi gradec, Studenec (pod Ljubljano), Črmošnice, Črnomelj, Železničke, Gradec, Veliče Laščice, Gorenja Krka, Dvor pri Žužemperku, Mirna, Hotelica, Jesenice pri Savi, Izlake, Spodnja Kočana, Kranjska gora, Vrhnička, Kostanjevica, Lesce, Dovje, Litija, Spodnji Logatec, Metlika, Planina, Hudo, Razdrto, Rakek, Ravnica, Kočevska Reka, Rudolfovo, Žire, Št. Jurij pri Kranji, Škočjan, Šmartno pri Litiji, Sv. Rok, Šiška, Žužemperk, Zatičina, Sodražica, Toplice, Travnik, Trebnje, Tupaliče, Videm pri Vel. Laščah, Vače, Višnja gora, Vipava.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Gradec 6. marca. Znani rodoljub Josip Gorup iz Trsta daroval je podpiralni zalogi slovanskih vseučiliščnikov v Gradiči tisoč golodinarjev.

Rim 5. marca. Apelno sodišče potrdilo je odsodbo Valerijanija.

Pariz 5. marca. Zbornica nadaljuje jutri debato o predlogih tikajočih se revizije ustave. Ferry izjavil je, da ti predlogi za sedaj niso umestni; morebiti da je še pred bodočimi volitvami možno sporazumljene s senatom.

Berolin 5. marca. Cesar odobril je ostavko vojnega ministra. Govori se, da bode Bronsart ali Caprivi njegov naslednik.

Zrušenje nove cerkve v Bohinjskej Bistrici.

(Dalje.)

Kazensko-pravno odgovorne za to so osobe, ki so prevzele ali pa opustile pri zidanji nove cerkve taka dela, o katerih so morale znati, da iz njih izvira nevarnost za človeško življenje in katera so proučila, da se je zvonik zrušil in je bilo sedem osob ubitih, štiri pa teško ranjene.

Po vsem, kar se je navelo, ni dvojbe, da sta v prve vrsti kriva nesreča: zidar Bevk in g. župnik Mesar. Ta dva vodila sta stavbo cerkve, katere se pa ni sezidala po načrtu, kateri je javna oblast odobrila in potrdila.

Gospod župnik Janez Mesar pa se tudi nikakor ni brigal za uradne ukaze, posebno odločno uporno obnašal se je (indirekter und offener Widersetzlichkeit) napram ukazom c. kr. okrajnega glavarstva v Radovljici, osobito počenši od tistega časa, ko je inženir Grim odložil vodstvo, dokler se je cerkev zrušila. Tedaj je od 28. aprila 1880 do 6. avgusta 1881, vodil tako velikansko in teško stavbo, brez tehnično izobraženega človeka.

G. župnik Mesar pa tudi ni skrbel zato, da bi bil pri zvrševanju srednjih treh cerkvenih obokov neprenehoma poleg s takim delom popolnem znan, praktičen človek v smislu §. 16. stavbenega reda za Kranjsko od 23. oktobra 1875, ampak g. župnik Mesar, je to odredbo c. kr. vladnih organov popolnem preziral. G. župnik Mesar je to storil, ko je že l. 1878 opozorjen bil po dotičnih oblastih, ko se mu je zidanje ustavilo in se mu je potreba in važnost izobraženega voditelja stavbe jako določeno deklarirala.

Andrej Bevk pa je s tem, da je prevzel in vodil stavbo nove cerkve, prisvajal si vednost, katere ni nikdar imel in precenjevale v svojej domisljivosti moč po njem postavljenih stebrov, trdil je, da so dobri in še premočni. Tako izpovedo priče dr. Mencinger, inženir Leopold Bökl in Ivan Rabič, ki so vsi trije Bevka, opozarjali, da so stebri preslabi in kolika nesreča preti vsej stavbi in ljudem, ki imajo posej pri njej.

Bevk pa je nadaljeval svojo lahkomiselnost tudi še isti dan, ko se je cerkev zrušila. Niti najmanjše previdnosti ni imel, dasiravno je videl, da so se oboki že razpokali. Kljubu temu poslal je dejavce na zvonik nadaljevat delo in jedino, kar je storil, bilo je to, da je jedno razpoko zamazati skušal in še le tedaj, ko se je ta razpoka le v jedno mer širila in se je kmalu potem zrušil zvonik, klical je delavec naj beže, a to svarilo bilo je že prepozno.

Da je Bevk tega kriv, temu pritrdi sam, a tudi priče Ivan Tolar, Tone Pirk in Franjo Rabič jednakovo govore.

C. kr. inženir Grim, kateri je sam prevzel nadzorstvo stavbe nove cerkve, opravljal je svojo dolžnost jako malomarno. Ni gledal na to, da bi se bila izvršila stavba po načrtu, ki ga je on sam izdelal, c. kr. vlada pa odobrila, videl je kamnene stebre, kateri so bili proti načrtu a molčič odobril je, da se ti stebri, uzrok vse nesreča, postavijo in od 3. avgusta 1876 do 28. aprila 1880, ko se je odpovedal nadzorstvu stavbe nove, cerkev ni niti jedenkrat ogledal.

Ko mu je kamnosek Ažman sporočil, da se namrava in da se je že deloma sklenilo, postaviti mesto zidanih, kamnene stebre, brigal se je gosp. inženir kako malo zato, temveč sporočil je po Ažmanu gospodu župniku Mesarju odgovor, ki je bil tak, da sta ga oba po vsej pravici smatrala za pritrjevanje, za odobritev njima najbolj prilubljene ideje, postaviti kamne ne stebre. Ažman je c. kr. inženirju Grimu tudi povedal, da je spodnja vrsta kamnenih stebrov že postavljena, a gospodu inženirju Grimu ni prišlo na um, ogledati stavbo, ampak samo odpovedal se je nadzorstvu stavbe, z izgovorom, da ima preveč uradnih poslov, ne da bi bil v svojej odpovedbi le črhnil o tem, da se ne zida po uradno odobrenem načrtu, akoravno je, kakor sam priznava, vsaj po govorici o tem zns. Tudi ni storil c. kr. inženir Grim ničesar,

ko mu je g. župnik Mesar sporočil pismeno, da se je stavbeni načrt v tej zadevi spremenil, nego je le molčal, akoravno je natanko znal, kako je s stavbo in da se je njegovemu načrtu nasproti zidalo, kar določeno izpovedujeta priči Tomaž Walka in Leopold Bökl. Prvi teh dveh prič pripoveduje, da mu je Grim še pred 28. aprilom 1880 dimenzijske stebrov in obokov na koru povedal, in da je on Walka, ko je preračunal, Grimu izjavil, da bode nemogoče pezo zvonika z novimi kamnenimi stebri osigurati, na kar mu je Grim odgovoril, da se bode itak nadzorstvu odpovedati. Priča inženir Bökl pa izpoveduje, da se je c. kr. inženir Grim, proti njemu, ko se je nova cerkev zrušila, izrazil, da je vesel, da se je odpovedal nadzorstvu stavbe, kajti ni se zidalo po njegovem načrtu in on je že znal, kaj se zna zgoditi. (Obeno začudenje mej občinstvom)

(Dalje prih.)

Javno zahvalo

izreka podpisano vodstvo onemu slavnemu krškemu občinstvu, katero je blagovolilo poslušati javna popularno-znanstvena predavanja in v namen pomnožitve prirodopisnih učnih sredstev kaj podariti, tako, da se je do zdaj 39 gld. nabralo.

V Krškem, v 4. dan marca 1883.

Ravnateljstvo meščanske šole.

Umrli so v Ljubljani:

28. februarja: Karol Petec, delavec, 58 let, Rožne ulice št. 7, za Morbus Brightii. — Marija Jan, delavčeva hči, 2 leti, za božjastjo.

1. marca: Ivana Batka, krojačeva udova, 71 let, Sv. Florijana ulice št. 44, za prsno vodenico.

2. marca: Albin Vehar, mizarjev sin, 11 dni, Sodarska steza št. 2, za slabostjo. — Marija Vidmar, delavka v tovarni za tabak, 24 let, Opferska cesta št. 13, za jetiko.

4. marca: Valentin Šušteršič, umirovljeni okrajni sodnik, 75 let, Gradišče št. 13, za jetiko. — Henrik Skof, delavec sin, 5½ leta, Krakovski nasip št. 24, za tuberkulozo v možganih.

V deželnej bolnici:

1. marca: Vit Jerin, dñinar, 44 let, za srčno napako. — Ivana Ciber, kajžarjeva hči, 3 leta, za Cinanche coata-giosa. — Jakob Ocepek, gostač, 73 let, za oslabljenjem moči.

2. marca: Jakob Zavrstnik, kovač, 62 let, za rakan v želodeci.

3. marca: Miha Dimnik, gostač, 70 let, za pleuritičnim eksudatom.

4. marca: Marjeta Remic, dninarica, 37 let, za vnetjem trebušne mrene.

V vojaški bolnici:

2. marca: Janez Turk, infanterist, 31 let, za kronično plučno tuberkulozo.

Dunajska borza

dné 6. marca.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	18	gld.	30	kr.
Srebrna renta	78	"	65	"
Zlata renta	97	"	60	"
5% marčna renta	93	"	—	"
Akcije narodne banke	828	"	—	"
Kreditne akcije	311	"	50	"
London	19	"	80	"
Srebro	—	"	—	"
Napoli	9	"	49	"
C. kr. cekini	5	"	63	"
Nemške marke	58	"	45	"
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	118	50
Državne srečke iz l. 1864.	100	"	167	50
4% avstr. zlata renta, davka prosta	97	"	75	"
Ogrska zlata renta 6%	119	"	95	"
" papirna renta 4%	89	"	55	"
5% štajerske zemljisci, odvez. oblig.	87	"	20	"
Dunava reg. srečke 5%	103	"	—	"
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	114	"	80	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	116	"	50	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	"	75	"
Kreditne srečke	104	"	75	"
Rudolfove srečke	100	gld.	170	75
Akcije anglo avstr. banke	10	"	20	50
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	120	"	117	50
	226	"	75	"

5. marca.
Pri Slovu: Giurgevich z Dunaja. — Mezoch iz Trsta. — Kohn z Bogara.
Pri Malici: Binder z Dunaja. — Höning iz Trsta. — Neumann z Dunaja.
Pri bavarškem dvoru: Simonić iz Novega mesta.

Poslano.

(4—5)

GLAVNO SKLADIŠTE MATTONIJEVE GIESSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE
pozname kas najbolje okrepljujuće piće,
I kas izkušen liek proti trajnom kašlu plučevine i
želudca bolesti grkljanja i proti měhurnim kataru,
kas i elasticoh za (PASTILLEN)
nalazi se kod Hinke Mattonija (Karlov vari u Českoj).

Na etiketo in zamah, kakor kaže podoba, treba ostro paziti.

MATTONI'S GIESSHÜBLER

Naznanjam, da obdržim

vinsko kupčijo

mojega unrlega soproga in da bom vsakemu z dobrim blagom ustregla.

Poљe, v 5. dan marca 1883.

(139) Marija Sturm.

Le kratki čas
se vidi

v dvoranah starega strelišča velikanski

dunajski Panoptikum,
historično-umetniška izložba
plastičnih mojsterskih del,
jedina te vrste in brez konkurence.

Obseza:

preko 150 podob v nadživotnej velikosti,
popolnem oblečene in opremljene, predstavljajoče: historične skupine, znamenite pesnike in umetnike minulosti in sedanosti, vladarje, junake, rodovinske priore, humoristične slike, inkvizicijo; dalje Skupine in prizore iz iztočnega in bosenskega bojišča na konjih in peš itd.

Posebno opozorujemo na glavno sliko

Munkacsy-jevo:

Kristus pred Pilatom,

predstavljajoče 50 oseb v nadživotnej velikosti, izgotovljena od pariških umetnikov mons. L. Rivier in F. Beno natanko po prvotnej sliki. Ta skupina nema dozdaj kaj podobnega v tej umetnosti, celo svetovnoznan Panoptikum v Londonu in Berolini ne.

Ustopnina: za osobo 30 kr., za vojake do šikovnika in otroke 15 kr.

Odprto je v nedeljo ali praznik od devetih dopoludne do devetih zvečer; ob delavnikih od dveh popoludne do devetih zvečer.

Z odličnim spoštovanjem

L. Veltée,
lastnik stalnega dunajskega Panoptikuma.

Dober, zanesljiv čevljar,

ki ume dobro prirezovati in s strojem šivati, dobi za dobro plačo stalno delo. — Dopisi Josipu L. Jaschke-ju, trgovcu v Trbovljah.

(129) 2

Naravno, zlatorumeno, najuspešnejše ribje olje. DORSCH

Samo ob sebi in naravno iz ribjih jeter tekoče zlatorumeno ribje olje je najuspešnejši lek, kakor to mnogostransko potrebuje izkušnja najsprenejših zdravnikov in dobrí glas tega leka širi se dan na dan po sijajnih uspehih, ki so se že njim dognali.

Izredno dobro deluje pri: škrofeličnih, jetiki, spuščajih, bezgavkah itd. Jedna mala steklenica 60 kr.; dvojno tolka le 1 gld.

To ribje olje prodaja in razpošilja

(36—7)

lekarna Jul. pl. Trnkoczy-ja „pri samorogu“, v Ljubljani, Mestni trg št. 4.